

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Aabenbarelse, Mai 1786

Citation: Baggesen, Jens: "Aabenbarelse, Mai 1786", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling. - 1899*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 73. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid55495/facsimile.pdf> (tilgået 04. februar 2023)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 1. Samling. - 1899

Hvad er Jordens længste Plage,
Hele Livets Bitterhed
I en Råd af mørke Dage,
Mod en salig Ewigbed?

Hvor du mellem evig unge
Glæder, Gud og hende nær,
Nyde skal, hvad ingen Tunge,
Ingen Ord dig tolke her.

Månenbæreren.

Til Hanna Hornemann.

Tung af mange mørke Dages Kummer,
Kied af Tanke, Lys og Liv og sig,
Sank min Siel i Nattens stille Slummer;
Søvn! o gjør mig lidt saa lykkelig!
Kom med denne Nectar lidt tilbage,
Som i Drenne nys du lod mig smage!

Eene med min Elsker og min Smerter
Sad jeg (syntes mig) i Ronas Dal;
Og min Harpes hule Torden lærte
Lundens Ekko Gienlyd af min Qual.
Tykke Skyer dækked' Aftenrøden;
Rundt omkring mig alt var mørkt som Døden.

See! med eet opflartes ved min Side
Luftens Dunster for min Phantasi:
Med en Mine, som en Engels blide,
Stod min Fredriks Elskede deri;
Som en yndig Guddom fra det Høie
Svæved' hun i Glansen for mit Øie.

Svage Skiald om farver ikke leder,
Til en Engel hist at male dig,
Som, trods Støvet's Ufuldkommenhed,
Her, Derinde! var umalelig;
Tænk dig hende her, og tænk den samme,
Klædt i Salighedens lyse flamme!

„Jeg er salig“, brød hun ud — Seline
Synger ei saa sødt, som Talen led;
„Jngen Støvet's Glæder ligne mine;
Sørger ikke, Dønnen! ved min Død!
Siig min Ven (her vogte hendes Stemme),
Han sin Sorg, og ikke mig, maa glemme.“ —

„Ja jeg veed det, skønne, skyldfrie, høie!
Du er salig i din Skabers Favn;
Men hvi synes Perler fra dit Øie
I din Himmel selv at røbe Savn?
Kan du lide? Kan du salig græde?
Gud! er ingensteds da varig Glæde?“ —

„Jo den kommer. Himlens Myriader
Føle den; den kommer visseelig;
Men da først ublandet, naar vor Fader
Samler alle sine Børn til sig.
End er Længsel i mit glade Hierte,
Skøndt den ei er tung som Støvet's Smerte.“

„Fredrik“, blev hun ved, „at Fredrik græder —
Thi jeg elsker evig, evig nu —
Det er bittert, midt i mine Glæder
Kommer jeg det sørgelig ihu;
Men den Gode hører mine Bønner,
Fredriks Dyd han styrker og belønner.“

„At min elskte jordiske Veninde,
Som saa ømt, saa kærligt elskte mig,
Blot i Tanken høre maa mit Minde,
Ogsaa det endnu bekymrer mig;
At iblandt saa mange Vermers Navne
Hun skal mit allene stedsse savne.“

„O! hvor meget vilde jeg nu sige,
O! hvor mange Glæder ønske jeg
Denne dyrebare muntre Pige;
Men nu seer, nu hører hun det ei;
Hvad jeg ønsker mellem hine Troner,
To!k du hende her i Støvets Toner.“

„Stig, at intet meer paa Jorden ligner
Himlens Engles Fryd end Kærlighed;
End jeg glad Erindringen velstiger
Uf det første Kys, den tændtes ved;
Alle Himlens Engle see med Glæde
To, som varigt elske sig henede.“

„For at trøste Kummer, lindre Jammer,
Sendtes Eiskovs Ild fra Himlen ned;
Og dens reene, stærke, lige Flammer
Kultræ Stælene til Salighed.
Alle Salige med Vellyst skue
To henrykte Dødeliges Lue.“

„Kærlighed, som Mod og Styrke gyder
Med sin Nectar i den unge Stæl,
Værner vældig om de spæde Dyder,
Mod sin Himmels truende Rebel.
Selv den høie seer med fader-Glæde
To, som dydig elske sig dernede.“

„Ja han smiler kærlig fra det høie,
Elskede Veninde! ned til dig;
Seer med Lyft, at Dyden i dit Sie
Drager nærmere din Ven til sig;
Seer din Elsker glad i dig tilbede
Den, som satte dig for ham dernede —“

„Seer ham elske dobbelt Vid og Vnde,
Ved i dig at kende deres Værd;
Seer ham skælve dobbelt for at synde,
En uskyldig elsket Engel nær;
Og han vil opfyde, hvad jeg beder:
Krone begge med Lyfsaligheder.“ —

Med en følelse, som ingen fatter,
Med en Røst, hvis Toner Støv ei fandt,
Raabte Paradisets skienne Datter
Dette sidste — smilte sødt — og frandt.
Vækket foer jeg op af Mattens Slummer,
Uf! til Lys og Tanke, Dag og Kummer!
